

"És necessària una coherència entre l'Eucaristia i la nostra vida"

Dij, 13/02/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc. *Dimecres 12 de febrer de 2014*

Estimats germans i germanes, bon dia.

A l'última catequesi he posat en evidència com l'Eucaristia s'introdueix en la comunicació real amb Jesús i el seu misteri. Ara podem fer algunes preguntes sobre la relació entre l'eucaristia que celebrem i la nostra vida, com Església i com a cristians individuals, Com vivim l'Eucaristia? Quan anem a Missa el diumenge, com la vivim? És tan sols un moment de festa, és una tradició consolidada, és una ocasió per retrobar-se o per sentir-se bé, o potser és quelcom més?

Hi ha signes molt concrets per entendre com vivim tot això, com vivim l'Eucaristia; senyals que ens diuen si vivim bé l'Eucaristia o no la vivim tant bé. El primer senyal és la nostra manera de mirar i considerar als altres. A l'Eucaristia, Crist actualitza sempre la donació de si mateix que va fer a la Creu. Tota la seva vida és un acte de total lliurament d'Ell mateix, per amor; per això ell volia estar amb els deixebles i amb les persones que tenia possibilitat de conèixer. Això significava per a Ell compartir els seus desitjos, els seus problemes, allò que torbava el seu ànim i la seva vida. Ara nosaltres, quan participem a la Santa Missa, ens trobem amb homes i dones de tota mena: joves, ancians, nens; pobres i benestants; autòctons i forasters; acompanyats de familiars i sols... Però l'Eucaristia que celebrem em porta a sentir-los tots, de debò, com a germans i germanes? Fa créixer en mi la possibilitat de gaudir amb qui gaudeix i de plorar amb qui plora? M'empeny a caminar cap als pobres, els malalts, els marginats? M'ajuda a reconèixer en ells el rostre de Jesús? Tots nosaltres anem a Missa perquè estimem Jesús i volem compartir, en l'Eucaristia, la seva passió i la seva resurrecció. Però estimem, com vol Jesús, a aquells germans i aquelles germanes més necessitats? Per exemple, a Roma en aquests dies hem vist tants desastres socials, o per la pluja, que ha fet molt mal a barris sencers, o per l'atur, conseqüència de la crisi econòmica a tot el món. Em pregunto, i cadascú de nosaltres s'ha de preguntar: Jo, que vaig a Missa, com visc això? Em preocupo d'ajudar, apropar-me, de pregar per tots els qui tenen aquest problema? O bé sóc una mica indiferent? O potser em preocupo de xerrar: has vist com va vestida aquella, o com va vestit aquell? Algunes vegades es fa això, després de Missa, i no s'ha de fer. Hem de preocupar-nos dels nostres germans i de les nostres germanes que passen necessitat per causa d'una malaltia, d'un problema. Avui ens farà bé pensar en aquests nostres germans i germanes que tenen aquests problemes aquí, a Roma: problemes per la tragèdia provocada per la pluja i problemes socials i de la feina. Demanem a Jesús, que rebrem a l'Eucaristia, que ens ajudi a ajudar-los.

Un segon senyal, molt important, és la gràcia de sentir-se perdonats i disposats a perdonar. A vegades algú demana: Per què cal anar a l'Església si el qui participa habitualment a la Santa Missa és pecador com els altres? Quantes vegades ho hem sentit! En realitat, el qui celebra l'Eucaristia no ho fa perquè es consideri o vulgui semblar millor que els altres, sinó més aviat perquè es reconeix sempre necessitat de ser acollit i regenerat per la misericòrdia de Déu, feta carn en Jesucrist. Si algú

de nosaltres no es sent necessitat de la misericòrdia de Déu, no es sent pecador, és millor que no vagi a Missa! Anem a Missa perquè som pecadors i volem rebre el perdó de Déu, participar de la redempció de Jesús, del seu perdó. Aquell “Confesso” que diem al començament, no és una “simple formalitat”, és un verdader acte de penitència! Jo sóc pecador i ho confesso, així comença la Missa! No hem d’oblidar mai que el darrer sopar de Jesús va tenir lloc “ la nit en la qual va ser traït” (1 Cor 11-23) En aquell pa i en aquell vi que oferim i l’entorn al qual ens apleguem es renova cada vegada el do del cos i de la sang de Crist per la remissió dels nostres pecats. Hem d’anar a Missa humilment, com a pecadors i el Senyor ens reconcilia.

El darrer senyal preciós ens ve ofert per la relació entre la celebració eucarística i la vida de les nostres comunitats cristianes. Cal tenir sempre present que l’Eucaristia no és una cosa que fem nosaltres; no és una nostra commemoració d’allò que Jesús va dir o va fer. No. És Crist el qui actua, el qui és damunt l’altar. És un do de Crist, el qual es fa present i ens aplega entorn seu , per nodrir-nos amb la seva Paraula i amb la seva vida. Això significa que la missió i la mateixa identitat de l’Església brollen d’allà, de l’Eucaristia, i allí sempre prenen forma. Una celebració pot resultar impecable des del punt de vista exterior, preciosa, però si no ens porta a la trobada amb Jesucrist, corre el risc de no aportar res de positiu al nostre cor i a la nostra vida. A través de l’Eucaristia, en canvi, Jesús vol entrar a la nostra existència i amarar-la de la seva gràcia, de manera que en cada comunitat cristiana hi hagi coherència entre litúrgia i vida.

El cor s’omple de confiança i d’esperança pensant en les paraules de Jesús narrades a l’Evangeli “Qui menja la meva carn i beu la meva sang té la vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia” (Jo 6, 54). Visquem l’Eucaristia amb esperit de fe, de pregària, de perdó, de penitència, de joia comunitària, de preocupació per els necessitats i per les necessitats de tants germans i germanes, en la certesa de que el Senyor complirà allò que ens ha promès. La vida eterna! Que així sigui!

Traducció: Amèlia Muñoz -Catalunya Religió